Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

21. studenoga 2019.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Uredba (EZ) br. 1346/2000 – Članci 4. i 6. – Stečajni postupci – Mjerodavno pravo – Postupak za izdavanje europskog platnog naloga – Neplaćanje ugovorne tražbine prije otvaranja stečaja – Zahtjev za kompenzaciju na temelju ugovorne tražbine koja je nastala prije stečaja”

U predmetu C-198/18,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Högsta domstolen (Vrhovni sud, Švedska), odlukom od 12. ožujka 2018., koju je Sud zaprimio 20. ožujka 2018., u postupku

CeDe Group AB

protiv

KAN Sp. z o.o., u stečaju

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: M. Vilaras, predsjednik vijeća, S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe (izvjestiteljica) i N. Piçarra, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Bobek,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za španjolsku vladu, M. A. Sampol Pucurull, a zatim S. Centero Huerta, u svojstvu agenta,

– za Europsku komisiju, M. Heller, E. Ljung Rasmussen, G. Tolstoy i K. Simonsson, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 30. travnja 2019.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: švedski

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članaka 4. i 6. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku (SL 2000., L 160, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 3.; u daljnjem tekstu: Uredba o stečajnom postupku), kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 788/2008 od 24. srpnja 2008. (SL 2008., L 213, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 9., str. 299.; u daljnjem tekstu: Uredba br. 1346/2000).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društava CeDe Group AB, sa sjedištem u Švedskoj, i KAN sp. z o.o. (u daljnjem tekstu: KAN), poljskog društva u stečaju, u vezi s odbijanjem prvonavedenog društva da drugomu plati iznos od 1 532 489 švedskih kruna (SEK) (oko 143 951 eura).

Pravni okvir

Uredba br. 1346/2000

3 U skladu s uvodnom izjavom 6. Uredbe br. 1346/2000:

„(6) U skladu s načelom proporcionalnosti, ovu uredbu trebalo bi ograničiti na odredbe koje uređuju ovlaštenje za pokretanje stečajnih postupaka i odluke koje se donose neposredno na temelju stečajnih postupaka, te su tijesno povezane s takvim postupkom. K tomu, ova uredba treba sadržavati odredbe u vezi s priznavanjem onih odluka i propisa koji se primjenjuju, a koji također zadovoljavaju to načelo.”

4 Članak 1. stavak 1. te uredbe određivao je:

„Ova se Uredba primjenjuje na cjelokupni stečajni postupak koji ima za posljedicu djelomičnu ili potpunu prodaju imovine dužnika i imenovanje stečajnog upravitelja.”

5 Članak 3. stavak 1. navedene uredbe propisivao je:

„Sudovi države članice unutar čijeg državnog područja se nalazi središte dužnikova glavnog interesa imaju nadležnost pri pokretanju stečajnog postupka. U slučaju trgovačkog društva ili pravne osobe, a u nedostatku dokaza o suprotnom, pretpostavlja se da je mjesto njegova statutarnog sjedišta ujedno i središte glavnog interesa.”

6 U skladu s člankom 4. iste uredbe, pod naslovom „Pravo koje se primjenjuje”:

„1. Ako ova Uredba ne propisuje drugačije, pravo koje važi za stečajne postupke i njihove posljedice jest ono države članice na čijem državnom području su takvi postupci pokrenuti, a koja se u daljnjem tekstu navodi kao ‚država u kojoj je pokrenut postupak’.

2. Pravom države u kojoj je pokrenut postupak utvrđuju se uvjeti za otvaranje takvih postupaka, njihovo vođenje i njihovo okončanje. Posebno se utvrđuje sljedeće:

[…]

(d) pretpostavke za kompenzaciju;

(e) učinke stečajnog postupka po važeće ugovore gdje je dužnik jedna od ugovornih stranaka;

[…]

(g) tražbine koje će se prijaviti u vezi s dužnikovom stečajnom masom i postupanje s tražbinama koje su proistekle nakon pokretanja stečajnog postupka;

[…]”

7 U stavku 1. članka 6. Uredbe br. 1346/2000, naslovljenog „Kompenzacija”, određuje se:

„Pokretanje stečajnog postupka ne utječe na pravo vjerovnika da zahtijeva kompenzaciju svojih tražbina s tražbinama dužnika ako je dopuštena mjerodavnim pravom za tražbinu insolventnog dužnika.”

Uredba Rim I

8 U skladu s člankom 3. stavkom 1. Uredbe (EZ) br. 593/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. lipnja 2008. o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze (Rim I) (SL 2008., L 177, str. 6.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 109.; u daljnjem tekstu: Uredba Rim I):

„Na ugovor se primjenjuje pravo koje su stranke izabrale. Izbor se navodi izrijekom ili jasno proizlazi iz odredaba ugovora ili okolnosti slučaja. Ugovorne stranke imaju mogućnost same izabrati mjerodavno pravo za cijeli ugovor odnosno jedan njegov dio.”

9 U članku 17. te uredbe određuje se:

„Kad ugovorne stranke ne dogovore pravo prijeboja, na prijeboj se primjenjuje ono pravo koje se primjenjuje na tražbinu u pogledu kojih dolazi do prijeboja.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

10 CeDe Group, društvo sa sjedištem u Švedskoj, sklopilo je 9. lipnja 2010. ugovor o isporuci robe s PPUB Janson sp.j., društvom sa sjedištem u Poljskoj. Taj je ugovor sadržavao odredbu prema kojoj se na sve sporove oko tumačenja ugovora primjenjuje švedsko pravo.

11 U Poljskoj je u siječnju 2011. pokrenut kolektivni stečajni postupak nad društvom PPUB Janson. Stečajni upravitelj imenovan u tom kolektivnom postupku je u srpnju 2011. pred Kronofogdemyndigheten (javnopravno tijelo za ovrhe, Švedska) protiv društva CeDe Group pokrenuo postupak za izdavanje europskog platnog naloga u pogledu potraživanja u iznosu od 1 532 489 švedskih kruna (SEK) (oko 143 951 eura), uvećano za kamate, radi plaćanja robe koju je društvo PPUB Janson na temelju navedenog ugovora isporučilo društvu CeDe Group.

12 Stečajni upravitelj društva PPUB Janson je od Malmö tingsrätta (Prvostupanjski sud u Malmöu, Švedska), pred kojim se ovaj postupak vodi, zatražio da društvu CeDe Group naloži da mu isplati iznos predmetne tražbine, uvećano za kamate. Društvo CeDe Group se tom zahtjevu protivilo ističući da ono samo od društva PPUB Janson potražuje tražbinu u iznosu većem od onoga koji se od njega zahtijeva, to jest više od 3,9 milijuna SEK (oko 366 497 eura), a što odgovara naknadi za neizvršenu isporuku i robi dostavljenoj s nedostacima. Društvo CeDe Group se stoga pozvalo na kompenzaciju potraživanja, kojoj se stečajni upravitelj društva PPUB Janson usprotivio jer je potraživanje koje je navelo društvo CeDe Group odbijeno u kolektivnom postupku pokrenutom u Poljskoj.

13 Pred Malmö tingsrättom (Prvostupanjski sud u Malmöu) pojavilo se pitanje o tome pravo koje zemlje treba primijeniti na zahtjev društva CeDe Group za kompenzaciju.

14 Stečajni upravitelj društva PPUB Janson tvrdio je da je u skladu s tekstom članka 4. stavka 1. Uredbe br. 1346/2000 primjenjivo poljsko pravo. Smatra da također treba uzeti u obzir činjenicu da članak 4. stavak 2. točka (d) te uredbe propisuje da se pretpostavke za kompenzaciju utvrđuju pravom države članice u kojoj je pokrenut stečajni postupak. Taj je stečajni upravitelj usto istaknuo da se članak 6. stavak 1. navedene uredbe ne primjenjuje, osim ako pravo države članice u kojoj je pokrenut stečajni postupak ne dopušta kompenzaciju tražbina u okviru takvog postupka kao sredstvo prijeboja uzajamnih potraživanja. Prema njegovu mišljenju, to nije slučaj s poljskim pravom u glavnom predmetu.

15 Društvo CeDe Group prigovorilo je da se na kompenzaciju tražbina primjenjuje švedsko pravo. Zahtjev stečajnog upravitelja društva PPUB Janson odnosio se na tražbinu nastalu u okviru ugovornih odnosa uređenih ugovorom od 9. lipnja 2010., koji sadržava odredbu kojom se određuje da se na taj ugovor primjenjuje švedsko pravo. Obvezna primjena te odredbe proizlazi iz odredaba članka 3. stavka 1. Uredbe Rim I. U svakom slučaju, ako ugovorne stranke ne postignu dogovor, članak 17. te uredbe predviđa da je naknada uređena pravom koje se primjenjuje na obvezu u pogledu koje se zahtijeva naknada, u ovom slučaju švedsko pravo.

16 Osim toga, društvo CeDe Group tvrdilo je da prema članku 6. stavku 1. Uredbe br. 1346/2000 stečajni postupak ne utječe na pravo vjerovnika da zahtijeva kompenzaciju tražbine ako je ona dopuštena pravom koje se primjenjuje na tražbinu dužnika na koju se primjenjuje kolektivni postupak. Prema mišljenju društva CeDe Group, na tražbinu stečajnog upravitelja PPUB Janson bilo je primjenjivo švedsko pravo. Ono se, dakle, također primjenjuje na kompenzaciju predmetnih potraživanja.

17 Malmö tingsrätt (Prvostupanjski sud u Malmöu) utvrdio je da je, u skladu s načelom iz članka 4. stavka 1. Uredbe br. 1346/2000, na spor koji se pred njim vodi primjenjivo poljsko pravo. Odbio je primjenu članka 6. stavka 1. te uredbe zbog toga što prema poljskom pravu nije ograničeno niti zabranjeno kompenzirati potraživanja.

18 Društvo CeDe Group podnijelo je žalbu protiv te presude pred Hovrätten över Skåne och Blekinge (Žalbeni sud regija Skåne i Bleking, Švedska). Tijekom tog postupka, stečajni upravitelj društva PPUB Janson ustupio je potraživanje o kojem je riječ u glavnom postupku društvu KAN, poljskom društvu koje je u navedenom postupku stupilo u postupak umjesto stečajnog upravitelja društva PPUB Janson.

19 Taj je žalbeni sud potvrdio prvostupanjsku presudu. Utvrdio je da nije trebalo odstupiti od načelnog pravila prema kojem se primjenjuje pravo države članice u kojoj je pokrenut stečajni postupak. Prema njegovu mišljenju, činjenica da je stečajni upravitelj društva PPUB Janson odbio zahtjev za kompenzaciju koji je podnijelo društvo CeDe Group ne utječe na tu ocjenu.

20 Društvo CeDe Group pred Högsta domstolen (Vrhovni sud, Švedska) tvrdi da je na zahtjev za kompenzaciju tražbina primjenjivo švedsko pravo. Društvo KAN pak zahtijeva da se potvrdi presuda donesena povodom žalbe.

21 Tijekom postupka koji se vodi pred Högsta domstolen (Vrhovni sud) protiv društva KAN pokrenut je kolektivni postupak. Stečajni upravitelj društva KAN izjavio je da zahtjev koji je društvo KAN podnijelo nije dio stečajne mase. Stoga je sada društvo KAN u stečaju stranka u postupku pred tim sudom.

22 Sud koji je uputio zahtjev ističe da je Sud u više navrata odlučivao o području primjene Uredbe br. 1346/2000 u pogledu međunarodne nadležnosti sudova država članica u području stečajnog prava, osobito ispitujući područja primjene te uredbe i Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.).

23 U tom smislu Sud nije pridao posebnu važnost postupovnom kontekstu u kojem se nalazi tužba, nego njezinoj pravnoj osnovi.

24 Sud koji je uputio zahtjev smatra da se u glavnom postupku postavlja pitanje je li tužba koju su podnijeli stečajni vjerovnici, radi plaćanja tražbine koja je nastala prije pokretanja stečajnog postupka, obuhvaćena *ratione materiae* područjem primjene članka 4. Uredbe br. 1346/2000. Za potrebe tumačenja tog članka on se u biti pita treba li primijeniti obrazloženje Suda o tumačenju članka 3. te uredbe koji se odnosi na dodjelu međunarodne nadležnosti u području stečajnog prava.

25 Ako se Uredba br. 1346/2000 smatra primjenjivom na tužbu poput one iz prethodne točke, taj se sud također pita o izričaju članaka 4. i 6. navedene uredbe radi utvrđivanja prava koje se primjenjuje na zahtjev za kompenzaciju potraživanja poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku.

26 U tim je okolnostima Högsta domstolen (Vrhovni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 4. [Uredbe br. 1346/2000] tumačiti tako da se primjenjuje na tužbu koju švedskom sudu podnosi stečajni upravitelj poljskog društva – koje je predmet stečajnog postupka u Poljskoj – protiv švedskog društva radi plaćanja robe isporučene na temelju ugovora koji su ta društva sklopila prije pokretanja stečajnog postupka?

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, je li relevantno da je stečajni upravitelj ustupio predmetno potraživanje društvu koje je stupilo u postupak umjesto stečajnog upravitelja?

3. U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje, je li relevantno da je nad društvom koje je stupilo u postupak nakon toga otvoren stečajni postupak?

4. Ako tuženik u postupku pred sudom – u situaciji poput one iznesene u prvom pitanju – zahtijeva da se potraživanje koje prema njemu ima stečajni upravitelj kompenzira s njegovim protupotraživanjem koje proizlazi iz istog ugovora, je li taj slučaj kompenzacije obuhvaćen člankom 4. stavkom 2. točkom (d) [Uredbe br. 1346/2000]?

5. Treba li članak 4. stavak 2. točku (d) u vezi s člankom 6. stavkom 1. Uredbe br. 1346/2000 tumačiti tako da se odredbe [tog] članka 6. stavka 1. ne primjenjuju osim ako prema pravu države u kojoj je pokrenut postupak nije dopuštena kompenzacija, ili se [navedeni] članak 6. stavak 1. može primijeniti i na druge situacije, primjerice kad postoji samo određena razlika u mogućnostima kompenzacije u predmetnim pravnim porecima ili kad uopće ne postoje razlike, ali se kompenzacija ipak ne priznaje u državi u kojoj je pokrenut postupak?”

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

27 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 4. Uredbe br. 1346/2000 tumačiti na način da se primjenjuje na tužbu koju je stečajni upravitelj društva u stečaju, sa sjedištem u prvoj državi članici, radi plaćanja robe isporučene na temelju ugovora sklopljenog prije pokretanja stečajnog postupka nad tim društvom podnio protiv društva suugovaratelja, sa sjedištem u drugoj državi članici.

28 U skladu s člankom 4. stavkom 1. Uredbe br. 1346/2000, ako tom uredbom nije propisano drugačije, pravo koje važi za stečajne postupke i njihove posljedice jest ono države članice u kojoj je taj postupak pokrenut. Člankom 4. stavkom 2. navedene uredbe pojašnjava se, s jedne strane, da pravo države u

kojoj je pokrenut postupak određuje uvjete za pokretanje, vođenje i okončanje stečajnog postupka i s druge strane se netaksativno navode različita postupovna pravila koja su uređena pravom države članice u kojoj je postupak pokrenut (vidjeti u tom smislu presudu od 21. siječnja 2010., MG Probud Gdynia, C-444/07, EU:C:2010:24, t. 25.). U tom se nabrajanju, u točki (d) te odredbe, navode pretpostavke za kompenzaciju, u točki (e) učinci stečajnog postupka po važeće ugovore gdje je dužnik jedna od ugovornih stranaka kao i, u točki (g), tražbine koje će se prijaviti u vezi s dužnikovom stečajnom masom i postupanje s tražbinama koje su proistekle nakon pokretanja stečajnog postupka.

29 Stoga, kako bi se utvrdilo je li pravo države članice u kojoj se pokreće postupak primjenjivo na tužbu radi plaćanja robe isporučene na temelju ugovora sklopljenog prije pokretanja stečajnog postupka, ako tu tužbu protiv svojeg suugovaratelja podnese stečajni upravitelj društva u stečaju sa sjedištem u jednoj državi članici, valja utvrditi je li takva tužba obuhvaćena stečajnim postupkom ili njegovim učincima, u smislu članka 4. Uredbe br. 1346/2000.

30 U tom pogledu valja istaknuti, kao što je to učinio nezavisni odvjetnik u točki 33. svojeg mišljenja, da iz članka 3. u vezi s člankom 4. Uredbe br. 1346/2000 proizlazi da se tim odredbama načelno želi postići podudarnost između sudova koji su međunarodno nadležni i prava koje se primjenjuje na stečajne postupke. Naime, osim u slučajevima u kojima ta uredba izričito predviđa drukčije odredbe, primjenjivo pravo, u skladu s člankom 4. navedene uredbe, prati međunarodnu nadležnost utvrđenu na temelju članka 3. iste uredbe.

31 Sud je, što se tiče područja primjene članka 3. Uredbe br. 1346/2000 u vezi s uvodnom izjavom 6. te uredbe, presudio da u područje primjene navedene uredbe ulaze samo tužbe koje izravno proizlaze iz stečajnog postupka i koje su s njime tijesno povezane (vidjeti u tom smislu presudu od 6. veljače 2019., NK, C-535/17, EU:C:2019:96, t. 25. i 26. i navedenu sudsku praksu). U tom kontekstu, mjerodavni kriterij Suda za utvrđivanje pravnog područja u koje spada neka tužba nije njezin postupovni kontekst, nego njezina pravna osnova. U skladu s tim pristupom treba dakle ispitati proizlazi li pravo ili obveza na kojoj se tužba temelji iz općih pravila građanskog i trgovačkog prava ili posebnih pravila o odstupanjima koja vrijede za stečajni postupak (presuda od 6. veljače 2019., NK, C-535/17, EU:C:2019:96, t. 28. i navedena sudska praksa).

32 Iz toga proizlazi da, ako tužba proizlazi iz posebnih pravila o odstupanjima koja vrijede za stečajni postupak, ona, osim ako drukčije nije predviđeno Uredbom br. 1346/2000, ulazi u područje primjene članka 4. te uredbe (vidjeti u tom smislu presudu od 10. prosinca 2015., Kornhaas, C-594/14, EU:C:2015:806, t. 17.).

33 Međutim, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 34. svojeg mišljenja, ta odredba ima šire područje primjene od onog članka 3. jer se ne primjenjuje samo na stečajni postupak, nego i na njegove učinke. Isto se tako iz same okolnosti da tužba ne proizlazi iz posebnih pravila o odstupanjima koja vrijede za stečajni postupak ne može zaključiti da takva tužba nije obuhvaćena područjem primjene članka 4. Uredbe br. 1346/2000.

34 Potrebno je još provjeriti je li predmetna tužba obuhvaćena učincima stečajnog postupka u smislu potonjeg članka kako bi se sa sigurnošću utvrdilo da takva tužba nije izravna i neodvojiva posljedica takvog postupka.

35 U tom pogledu, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 36. svojeg mišljenja, upućivanje iz članka 4. stavka 2. točaka (d) i (e) Uredbe br. 1346/2000 na pretpostavke za kompenzaciju tražbine i na učinke stečajnog postupka na važeće ugovore ne može samo zbog toga podrazumijevati da svaka tužba koja se temelji na ugovoru čija je jedna od stranaka podvrgnuta stečajnom postupku potpada pod pojam „stečajni postupak i njegovi učinci”.

36 Točnije, sama činjenica da je stečajni upravitelj podnio takvu tužbu nije odlučujuća za ocjenu ulazi li ona u pojam „stečajni postupak i njegovi učinci”. Naime, s jedne strane, tužbu radi plaćanja robe isporučene na temelju ugovora načelno može podnijeti sam vjerovnik tako da ona nije u isključivoj nadležnosti stečajnog upravitelja. S druge strane, podnošenje takve tužbe nikako ne ovisi o pokretanju stečajnog postupka, s obzirom na to da se takva tužba radi plaćanja može podnijeti izvan cjelokupnog stečajnog postupka. Stoga se tužbu radi plaćanja robe isporučene na temelju ugovora, poput one u glavnom postupku, ne može smatrati izravnom i neodvojivom posljedicom takvog postupka (vidjeti analogijom presudu od 6. veljače 2019., NK, C-535/17, EU:C:2019:96, t. 36.).

37 Posljedično, treba smatrati da tužba radi plaćanja robe isporučene na temelju ugovora sklopljenog prije pokretanja stečajnog postupka – ako tu tužbu podnese stečajni upravitelj društva u stečaju sa sjedištem u državi članici protiv drugog suugovaratelja sa sjedištem u drugoj državi članici – nije obuhvaćena pojmom „stečajni postupak i njegovi učinci” u smislu članka 4. stavka 1. Uredbe br. 1346/2000.

38 Međutim, tumačenje iz prethodne točke ove presude ni po čemu ne prejudicira pravo koje se primjenjuje na zahtjev za kompenzaciju niti relevantna pravila koja bi mogla utvrditi pravo koje se primjenjuje na tužbu u glavnom postupku.

39 S obzirom na prethodna razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti da članak 4. Uredbe br. 1346/2000 treba tumačiti na način da se ne primjenjuje na tužbu koju podnese stečajni upravitelj društva u stečaju, sa sjedištem u prvoj državi članici, radi plaćanja robe isporučene na temelju ugovora sklopljenog prije pokretanja stečajnog postupka nad tim društvom protiv društva suugovaratelja, sa sjedištem u drugoj državi članici.

Drugo do peto pitanje

40 Iz navoda suda koji je uputio zahtjev sažetih u točki 25. ove presude proizlazi da je drugo do peto pitanje postavljeno samo u slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje.

41 Stoga, uzimajući u obzir odgovor na prvo pitanje, nije potrebno odgovarati na drugo do peto pitanje.

Troškovi

42 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (četvrto vijeće) odlučuje:

Članak 4. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku, kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 788/2008 od 24. srpnja 2008., treba tumačiti na način da se ne primjenjuje na tužbu koju podnese stečajni upravitelj društva u stečaju, sa sjedištem u prvoj državi članici, radi plaćanja robe isporučene na temelju ugovora sklopljenog prije pokretanja stečajnog postupka nad tim društvom protiv društva suugovaratelja, sa sjedištem u drugoj državi članici.

Potpisi